

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 28. AUGUST 2016 –
14.SETRIN

AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15 – KRARUP
KL. 14

Tekster: Sl.39,5-14; 2.Tim. 2,8-13; Joh. 5,1-15

Salmer: 28,299,157,658,7

Gud, lad os leve af dit ord
som dagligt brød på denne jord!

Spring bortforklaringerne over!

Sådan kunne det lyde i min gamle skolestue, når spørgsmål
skulle besvares. For eksempel om lektier, der ikke var lavet til
tiden.

Det kunne der jo være mange grunde til. Også efter min
opfattelse mange **gode** grunde.

Men det var som om manglende flid var den årsag, der lå mest
lige for, og som derfor var den forklaring, der var den mest
ventede.

Og den gav altså ingen nåde.

Men heller ikke mange andre muligheder.

I dag bliver vi her i Johannesevangeliet præsenteret for et
spørgsmål, vi ikke synes, der kan være mange bortforklaringer
til.

”Vil du være rask?”

Scenen er sat på den 14. trinitatissøndag, kalendersommerens
sidste søndag.

Scenen er Fåreporten ved Betesda Dam.

Her har en mand ligget lam på en bære i 38 år.

Da Jesus kommer forbi.

Scenen er sat til et spørgsmål, vi umiddelbart kun synes kan have et svar:

Et rungende ja tak

Vil du være rask?

Men manden svarer **ikke** ja tak.

Han begynder at bortforklare:

”Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig”

Det er med andre ord samfundets skyld, kunne det lyde som.

Men det er ikke, hvad Jesus spørger om.

Dagens evangelium er imidlertid, at det, Jesus spørger den lamme mand om, måske heller ikke er det, vi umiddelbart tror, han spørger om.

Det spørgsmål, der lyder på samme måde som spørgsmålet: ”Vil du have en kop kaffe?”

Prøv lige at mærke efter inden i dig selv – vil du have kaffe, vil du være rask?

Og det er grunden til, at manden hverken svarer ja eller nej, men begynder at forklare sig.

Han hører, hvad vi ikke kan høre på afstand, at Jesus ikke spørger om lyst og vilje.

Jesus spørger altid om **mulighed**.

Og manden på båren ved Fåreporten kan kun se én mulig vej ud af sin elendighed.

En vej, der går gennem oprørt vand.

En vej, der er afhængig af andre menneskers hjælp. Og som derfor er spærret, når andre mennesker ikke hjælper
Eller er hurtigere, bedre, dygtigere.

Men det er **aldrig** det, Jesus spørger mennesker om.

Han ser nemlig ikke forskel på mennesker. Det er kun noget vi selv kan se.

Derfor ser Jesus ikke den forskel eller mulige svaghed hos manden på båren, som vi umiddelbart hører, når han begynder på sin jeremiade om den manglende forståelse i omgivelserne.

Og om 38 års der af følgende passivitet.

Alt det ser Jesus lige igennem, når han stiller spørgsmål til mennesker.

Det er dagens glædelige budskab.

Et budskab, der i dag ganske vist skal igennem ganske tykke vægge for at nå frem.

For 38 år **er** lang tid.

De mange år har næppe fået den lamme mand til at glemme sit ønske om at blive rask.

Men de har lukket hans øjne for andre muligheder end det oprørte vand.

Men Jesus har ikke glemt, at han stadig er et menneske.

Med Guds muligheder.

Derfor er spørgsmålet ikke et spørgsmål om mandens vilje.

Det er en demonstration af, at manden overhovedet har en mulighed.

Nemlig den mulighed, der ligger i ordene ”Rejs dig, tag din bære og gå!”

Guds mulighed med mennesker.

Vi mennesker har til daglig mange ønsker og mange muligheder.

Og som regel flere valg.

Nogle gange kan det se ud som om valget er enkelt, og andre gange kan det være af stor og langvarig betydning.

Men de allerfleste gange kan muligheder dække for hinanden.

Og få det til at mudre.

Således at livet bliver låst fast i tunnelsynets mørke.

Det skete en gang for en mand ved fåreporten ved Bethesda Dam.

I 38 år.

Til sidst så han kun denne ene mulighed: Jeg **skal** ned i det oprørte vand.

I dag giver Jesus mennesker en anden mulighed.

”Rejs dig, tag din bære og gå!”

I dag får vi at vide, at Gud ser muligheder og skabelse, hvor mennesker kun ser begrænsninger og rammer.

Handlingslammelse.

”Rejs dig, tag din bære og gå!”

Kun sådan kan Jesus sige det til den lamme mand. Kun sådan kan det siges, uden at det bliver til moral og løftede pegefingre. Skolestuens så-tag-dig-dog-sammen torden!

Eller tilhørernes reaktion som vi også møder i dag:

”Det er sabbat – det er ikke tilladt dig at bære din bære.”

Ja, Gid dog alt det, der hindrer os og smerter, holdt fri hver søndag.

Men sådan er livet jo ikke.

Og det ved Jesus om nogen.

Heldigvis bærer opstandelsesordet selv sprængkræfterne med sig:

Endnu en gang svarer manden ikke på det, han bliver spurgt om.

Men denne gang svarer han: Det var ham, som gjorde mig rask, der sagde til mig: Tag din bære og gå.

Så kast da al din smerte – på Herrens stærke magt.

Det er Guds mulighed, den mulighed, der altid står tilbage, når mennesker glemmer muligheder.

Ikke som en mirakelkur i oprørt vand.

Men som evnen til at tage båren med, når vi skal gå.

Veje Gud tør kende.

Muligheden for at være til stede i verden, også når verden truer med at lamme os. Eller når ønsket om den ene bestemte mulighed alene, skygger for alle de andre muligheder.

Så verden bliver snæver.

Og man ikke synes, man har nogen til at hjælpe sig.

Når jeg er træt og trist, når modet svigter. som det hedder i en nyere salme.

Lige der mødes vi af ordene: ”Rejs dig, tag din bære og gå!”

Også selvom du møder omgivelsernes: Det er dig ikke tilladt!

Rejs dig er ordet, der gør svaret på spørgsmålet: Vil du være rask overflødigt. For det er ordet, der går bagom alle de værn og skjolde, vi kan stille op for os selv og hinanden.

Derfor er det heller ikke de ord om, at oven over alting skinner solen altid som det måske kunne lyde som, når evangelisten Johannes i dag lader Jesus helbrede en lam mand ved Fåreporten ved Betesda Dam.

For manden skulle ikke lade sin bære stå.

Den skulle bæres med.

De ting, der kan tynge os **holder** netop ikke fri om søndagen.

De kan møde os på alle tider, hvad enten det er så er sommersøndag eller vintermandag.

Det kan ordene: Rejs dig, tag din bære og gå til gengæld **også**. De mødte os første gang før vi kunne gå: Som Herrens ord over vand: Se, jeg er med Jer alle dage indtil verdens ende. Som dåbsord til verden fra den Jesus Kristus, der selv blev oprejst påskemorgen.

Det er ordet om opstandelse, Jesus bruger, når han i dag selv svarer på mandens spørgsmål, om han vil være rask. Når Jesus i dag sender opstandelsesordet ”Rejs dig!” ind i det lamme menneskes mørke. Ordet, der skaber, hvad det nævner – også selvom manden slet ikke vidste, hvem det var, der havde gjort ham rask.

Opstandelsesordet lød for den lamme mand. Så han kunne gå rundt.

Så han kunne møde.

Og kende.

Sige - uden bortforklaringer:

”Det var Jesus, der gjorde mig rask.”

AMEN